

nimimerkki: yövä

Nämä ajat, täällä

1 – kevät

Säänrikkomat ihmiset, saarikot

joiden puolesta koirat kommunikoivat, koirat jotka elävät näiden mykkien ihmisten puolesta
juoksevat asioiden perässä ja läähättävät väärille ihmisille
omistajat juoksevat koiriensa perässä
ja koirat puhuvat ja hymyilevät.

Ilta saapuu taas, mennään katsomaan sitä

ikään kuin sitä ei näkisi kaikkialla, kasvoilla jotka tekeytyvät hymyyn, selissä jotka suortuvat kuin
permanentit porvarittarien kruunuina
eleissä joista paistaa läpi koko historia.

Näiden kaikkien ihmisten harteilla on ilta, miten et näe sitä, etkö ymmärrä sitä mielettömyyttä jossa
koirien hännät heiluvat lakkaamatta vaikka ihmisten silmissä loistaa suru ja kaaos
eivätkä he itse näe sitä sillä he ovat kaikki toistensa peilejä
ainoa ilo on koirien pystyhännissä jotka heiluvat taukoamatta

kuin suunnaton hyrrä joka kiertää neulansa ympäri kerran neljässäkymmenessäviidessä minuutissa
kaiken yllä ilmoittaen säätilaa kuin sitä ei näkisi kaikkialla,
sykkien näköalojaan tähän mykkään kansaan
tämä surullisuus josta ei saa otetta, ovatko nämä ihmiset vain –

kuulevat liikaa itkeviä lokkeja, kevät on tänäkin vuonna pitkä ja koirat loikkivat puistoissa, puut
kasvavat vielä suorina ja vehreinä rosoista ihoaan arvokkaasti kantaen, he näkevät liikaa taivaalta
tippuvia lokkeja, vuoristoratoja, viilentävät permanenttejaan rantatunneleissa kun koski notkuu
silmänkantamattomiin ravintolalaivoja ja silta performansseja, pentaxeja ikuistamassa ymmyrkäisiä
silmiä, tekaistuja tietäväisiä ilmeitä, silmittömiä melodraamoja, sätkiksi käärittyjä viikkoja.

Kasvoillaan vuosikymmenten väsymys joka on lopulta valahtanut ärsyntyneeksi kiireeksi, joka
enää etäisesti kumisee menneisyytensä kolkkoutta, häivähdys ylpeyttä, hiljaista mitäänsanomatonta
koppavuutta, kylmäkiskoista, veitsenterävää itsearvoa. Kaupunki on vallattu, kansa ei välitä enää
puhua, kaikki keskustelut on käyty, selät käännetty, tiet neuvottu ja paikat osoitettu, kansa tupakoi
ja juo keskipäivän oluitaan ja on vaiti kuin keskusteluryhmä, joka on mykistetty muuttamiseen
saakka.

Lokki jatkaa ulvontaansa, ilta laskeutuu, eilinen laskostuu tänäiseen kuin leikkelepaketin uudelleensuljettava kansi, siivutetut tasamuotoiset päivät ehtyvät yksi kerrallaan repaleinen hyhmäinen lerpattava kalvo peittonaan, ne tahmutuvat toisiinsa tiiviinä ja suolaisina ja yksitoikkoisina, viipaloidut pyöreät päivät levittäytyvät eteemme itsestäänselvinä, niillä peitellään voileivät ja tapaslautaset ja tummat silmäanaluset ne hupenevat silmiemme edessä kunnes viime hetkillä ostamme lisää

keinolla millä hyvänsä.

Rakennetaan tämä kaupunki suoraksi
silitetään sen puistot asfaltiksi jottei kukaan toinen pääse niihin koskemaan
hellästi, asfaltiksi jonka routa kupristaa kuin hapanjuurileivän
rakennetaan tämä kaupunki lämpöiseksi, rakennetaan tämän kaupungin asfalttiteiden varsille
korkeita rakennuksia, rakennetaan ne tiiviiksi, uuniksi
ja rakennetaan korkeiden rakennusten ylle ritiläverkkoja
rakennetaan ne taajaan mutta rakennetaan tämä kaupunki kuitenkin valoisaksi
kytketään verkkoihin katulamppuja tiheiden asfalttiteiden varsille
valaisemaan tämän kaupungin korkeita seinä

rakennetaan tämä kaupunki kuivaksi ja siistiksi
padotaan sen vedet laitoksiin jottei niillä kastella muiden kaupunkien puistoja vaan tämän
kaupungin tulikuumia asfalttiteitä
laitetaan kuumille kupruisille teille paljon kulkuneuvoja jotta kaupungin hienoudet voi saavuttaa ne,
jotka keksivät hiljaisen asfaltin
lähetetään paljon lentokoneita lentämään tämän kaupungin tiheiden korkeiden seinien ylle, sillä
niiden valot ovat kirkkaammat kuin aurinko ja äänet kovemmat kuin kosken pauhu
ja ne kertovat muutenkin enemmän tästä ajasta

ja muistetaan jakaa operaatio neljään tai viiteen vaiheeseen, jotta muut kaupungit jaksavat pysyä
kateellisina
rakennetaan tämä kaupunki valmiiksi ennen kuin se tuhotaan, ovathan merkit jo ilmassa
sähköpotkulaudat törmäilevät asfalttiteiden kupruihin, käyttöhuoneita suunnitellaan vaikkei puistoja
enää ole, ja opiskelijat ovat rikkaampia kuin valtiojohtajat
nopeasti nyt, ettei kukaan huomaa että rakensimme kaupungin muiden kaupunkien kivulla,
kyynelillä ja kuumeella
pidetään äkkiä avajaiset, kutsutaan kaikki jotka haluavat ostaa hiljaista asfalttia ja myydään sitä
tarjoushintaan ennen kuin kukaan ehtii kysyä mitään
kaupanpäälle uunituoreita puusteja, omin nyrkein vaivattu.

Leikitään hetki tulevaisuutta ja liittoudutaan kaikkien kanssa jotta siitä on vaivattomampi vaieta
leikitään hetki todellisuutta
myydään vauhdilla tämän kaupungin kodit ja otetaan vastalahjaksi vastuuvapaus
kasvatetaan kodeissa lapsia jotka eivät tiedä voivansa kuolla
kerrotaan lapsille iltasatuja korkeiden seinien suojassa
varoittavia iltasatuja niistä, jotka ostivat leivällä pikeä aseisiin
lapsille, jotka korkeiden rakennusten ikkunoista katsovat myyjiä ja miettivät, kumpi on pahempi,
myydä aseita vai pikeä
niille, jotka keksivät hiljaisen asfaltin vai niille, joilla ei ole leipää

ja kun kaunis, siisti kaupunkimme alkaa hapertua, kun katulamput muuttuvat punaisiksi, kun pikiluodit halkovat korkeita seiniä ja vedet virtaavat vapaana asfalttimurun uomissa
käännetään katse seuraavaan kaupunkiin
annetaan rappeutunut osa leivättömien käyttöön ja nyökytellään korkeiden seinien suojasta kun he marssivat ja huutavat.

Iho sinertää vaikka lyönnit tulevat sisältä
ihon verkkoiset varjot kuin syntymämerkit, olemassaolon oikeuttajat
paistatella kellonlyömän valonjuovassa verkkaisena kuin rikollinen, olemassaolo terästäytyy kunnes aurinko siirtää huomionsa toisaalle
aurinko jonka nimi on aika
aurinko joka paljastaa kaiken saastan
vedän tämän maiseman eteeni, nämä korkeat seinät
niiden suojassa pitelen miljoonaa lasta ja minusta tuntuu että voin taivuttaa ajan kaarelle
kustoa ei tarvitse odottaa, se on jo täällä.

3 – syksy

kahta päivää vaille
sen vaillepäivän vastainen yö
huominen olethan jo kevyempi olen jo melkein selvinnyt
kumpi on vaikeampaa
odottaa kaikki nämä kesät vai ymmärtää niiden jälkeen ettei ymmärtänyt odottavansa
en kykene hengittämään keuhkoputkiani korventaa keltainen valo
kaupungin keltainen pulssi penetroituu kerroksieni läpi
vääjäämättömien öiden, neonrevontulien valo

kaupunki hengittää saumoistansa
tihkuu sitä samaa sanatonta jota minä valun ihohuokosistani repaleista maalia
sanojen taontaa aivossani, sanojen joita en tavoita, raitiovaunun kalketta
kiinalaisen ravintolan mekaanista kumua, virran teräspalkkisillan huminaa
huvipuiston laitteen ääntä viemärikaivojen kuminaa
kaupunki ratkeilee liitoksistaan lukinkalvoni hurina betoniin valetun hämähäkin pistesilmä
suitsukkeen ja yön ääni
hien ja liikennemerkkiä pitkin valuvan kasteen hurmiollinen ääni

tämä kaupunki ei pysy, miten se voisikaan ei kukaan pysy
miten mielipuolista rakentaa vanhojen äänten ympärille uusia puitteita
ikään kuin mikään ikinä todella muuttuisi
katso, tämä kaupunki kietoo raajani sähkötolppiin kuin jalkapuuhun
hirttää hiukseni puhelinlankoihin lävistää suojakalvoni sukupolvillaan
imee eritteeni putkistoihin ja räystäskouruihin tempaisee ukkosenjohdattimiin
hikoilen pikeä, sisäelimeni asfaltti-ihottumalla
seitinohueen ihooni hiotut graffitit suonissani enää virtaa

työnnyt minuun pitkin aivosiltaa varkain kiipeät kuin lukki
jumiutat verkkokalvoni lepotilaverkostoni horkka
juotat minut huumaan sinuun kiinni virtapiirilevyysi

limbisen järjestelmäni viimeinenkin impulssi
linkoat hermopäätepysäkkien ohi, synaptiset liikennevalot sammuvat yksi toisensa jälkeen
taustapeilisolut räjähtelevät hiljaa
koko kaupunki on yhtä rakennustyömaata enkä minä löydä enää kotiin
kaikki yöt veivät tähän haarakkeeseen tuovat
tähän ydinjatkemajaan

sanot ääneen sen mitä ajattelin aiemmin päivällä
sinä ajattelet enemmän kuin minä uskallan toivoa ja pelkään ajatella
yritän saada itseni kokoon
pyytämään sinua jäämään
minä yritän saada itseni sanomaan sinulle että voi helvetti miten pidän sinusta
anna minun pitää sinua sylissä
annan kehoni puhua ehkä kuulet sen toisin kuin tämä kaupunki joka romuttaa minut
etsi minun kanssani luonto
kudotaan uusi järjestys

koko kesän voimalla syön kädestäsi
hitaasti sulkeutuvat silmäsi suljen pois kaupungin joka ei ole koskaan valmis
käsivarttani hyväilevä kämmenselkäsi, sinun kätesi, sinun kätesi
minussa, tämä kesä viipyy kaikkialla ulottumaisillaan kuin kiskot
tunkeutuen kuin liskot öillisissä uumenissa
kisko minut huomiseen

tämä kaupunki
sinä tiedät mitä se tekee minulle
tiedätkö sinä mitä sinä teet minulle

Marssi kuin viikot, kuin ihmiset, kuin vinyylisoittimen tykyttävä neula raidalta seuraavalle
talven utuinen sävy ja nuori neil
kirjat lojuvat siellä täällä, kitara kaatumaisillaan
ovesta irtoava maali
punaisen valon alla kasvit ampuvat happea tähän kuivaan asuntoon.

Kampaan hiukseni kuin pölyiset levykiekot, pehmeästi, punaviinillä pesen kasvoni
laskostan vaatteet ylleni kuin
hapen joka törmää pölyyn ja asettuu kehystämään näitä ilmatiiviitä seinä
nurkkiin ja mattojen alle, ääniaalloille pulppuamaan
lojumaan sinne tänne vaikka rinnassani on tyhjiö ja kitarisani on kaatumaisillaan

teen tavallisia asioita, rutiineja, teehen kaksi pussia
koiralle yönaksuja kun olen taas myöhään kotona
nousen tuolille ja yletyn kääntämään vipua sähkötaulusta
nostelen tunneiksi unohtuneet pyykit kuivumaan pestäkseni ne taas aamulla uudestaan
neuroneilla on syntynyt yhteys riittävän monta kertaa

eikä pahalle mielelle ole sijaa, miten voisikaan olla kun voi laittaa musiikkia kovemmalle ja
punainen valo halkoo kuivaa ilmaani
ei pommien äänet tänne asti kuulu ja ilmatilaa loukkaa vain musiikki ja kasvivalo
ikkunani on yhä ehjä eikä hätäraketteja näy vaikka kuinka tihrustan yöhön
ei, tähän aikaan on sittenkin päivä.

Huonekasvit sylkevät happea, jouluvalot lohkovat sen sopiviksi annoksiksi,
tässä vakuumpakatussa tilassa, jonka voi asunnoksi osoittaa
huoneet liian suuria nieltäviksi
huuhteluaine lievittää staattista sähköä ja mielipahaa jota ei ole
statistiikan mukaan olemme maailman onnellisin kansa
statistiikan mukaan rauhan jälkeen koittaa aina sota

eilinen ja tänään toistensa lomassa
vaitonaisilla parvekkeilla joiden poeettisuuden muistan silloin tällöin
silloin kun siitä huomautetaan
mainoskirjanen postiluukustani ilmoittaa minun olevan olemassa
lävistäen loukkaamattoman ilmatilani, valmiiksi hengitetyn

kellon tikitys musiikkia korvilleni, pahalle mielelle ei ole sijaa sillä eihän se ole pommi joka tikittää
ammennan musiikkia kurkkuuni kuin happea leilistä
ohjuksen lailla sataa lumi asuntooni jonka seinissä kaikuvat valmiiksi käydyt keskustelut, aiheet
jotka on käsitelty muiden kanssa.

Avaan kirjan kuin uuden päivän, tavaan tämän päivän sanoja
viisarit kiertävät kellotaulua kuin neula vinyylilevyä
aika soi ja neulan raksahdus osoittaa uuden päivän alkaneen, uuden sään, nousen sen tahdissa
muista pudistaa pölyt pois, varovasti, jottei ääni säröile, ilmaa tilalle.
Minne oikein pakkasin keuhkoni?
Enhän minä ollut edes lähdössä minnekään.

5 – viides vuodenaika

Miten nimeäisimme tämän uuden ajan?

tässä auringon autoritariassa jossa ihminen päättää, että kaikki asiat ovat neuvottelunvaraisia mutta vain luonto argumentoi itsensä todeksi

todeksi, jolle ihminen kääntää selän

kuin yö jonka pinta jännittyy aamuksi.

Siinä välitilassa, jossa aamu venyttää selkensä yön eteen, kuin maaliskuun viimeinen yö ennen ajatonta kevättä, kuin ihminen joka samalla vääjäämättömyydellä katsoo totuutta silmiin, kääntyy sitä vastaan ja kutsuu sitä kompromissiksi.

Lopun eleessä jonka rippeessä yhä viipyilen, tämä on se ääni joka kuuluu kun sanat hajoavat.

En ole enää tekemisissä näiden tietojen kanssa en keksi kysymystä uudelleen, kirjaimet etsivät uutta muotoa, syliä, kirjaimet etsiytyvät uusiin aukkoihin, ulos keskiarvoista

on alettava alusta, sieltä joka on ennen sitä, siirrettävä aloituspistettä, muttei piste voi olla alussa, se on lopussa, niin opetettiin, ehkä se olikin maaliskuun ensimmäisessä yössä.

Niin päivä sammuu ja kaupungin puna täyttää iltatilan, ilma kannattelee matala-ainettaan, pilvet

pyrkivät maata kohti kuin hengittäen jotakin kiinteää

pudonneita neulasia, taivas kuin siveltimellä vedetty.

Kuin valo ukkosen jälkeen tämä oli se merkki välillemme, käsivartesi ääni,

käsivartesi siltana, tähdet putoavat kuin ensimmäinen ensilumi syliini, koko talvi kerralla, kesäkuu lakastuu syreeninkukkien mukana, luulin jo kuluttaneeni tämänkin ajan.

Tuntea itsensä näin kokonaan, niin vähän, muistatko

kun mitään ei ollut enää tehtävissä.

Illoin pitelen taivaan väriä kämmenieni välissä, silitän ilmaa, tuoksu vuotaa sormieni läpi vaeltaa magneettisen navan lailla,

kurkotan sinua kohti täältä, itsenäni.

Miten litteroida tuo mykkä käsky, pieni ele, eleistä kaunein,

ele joka valuu sinua kuin öljy ele joka sivaltaa tämän ajan puoliksi kuin viikatteella.

Millaisen sanan sinun sääresi muodostaisi tähän, äärtesi rikkikuorrute,

tämä sitruunankeltainen lääni hohkaa kesän säikkyjä, kukkiikohan ensi vuonna enää mikään,

kurkotan kohti sinua kuin revontulten rätisevät tavut kaarrun kanneksesi, kovetu minuksi kuin laavan kivettyneet naavat kuin pysähtynyt ydinneste

uusiksi silloiksi

silloin, kun katsoin ohi niin määrättömän monta kertaa

silloin,

kun satoi maahan saakka.

Kun valo kapenee ja jälleen syyskuu, lehmus puskee lehteä kuin ei olisi jo riittämiin, ääriään myöten
vino valo muistojemme kattona kuin viikatut kalenterilehdet, ajan laskokset
letitämme kuukausia kuin lentäviä tähtiä helteen eritteitä violetteja kilometrejä
silottuneita tulikiviä, eri versioita tästä hetkestä
sinä olet kirkas kuin pohjanpalo tähtikuviona luomet sinun ihossasi pohjoisnavan yllä
salli minun olla harras kuu, kerros jossa kosketukset kaikuvat
puhu hiljaa näille kiville, näille kiville jotka lempeinä nojaavat selkiimme
näille kuukiville joiden massa virtaa minussa hiljaa
ihon huomassa ele, luonnollinen liike, olet niin lähellä, sakea tähtisade poskenviertä
äänet hiljenevät kun kuuntelet niitä
virta sammuu kun puhut siitä.
Maistatko lohdun?

Tämäkin päivä vaipuu illan vaipaksi, istun sen pois ja ilma istuu vieressäni
haravoin ajatuksiani uuden ajan tahtiin hengitän niistä irti, ilta ja aamu kuin viimeistä kertaa.
Tule, löydät minut sieltä, missä liikennevalot ovat sammuneet, sieltä missä laivat valuvat
suunniltaan, sieltä, missä ilo on pohjatonta, niin pohjatonta että se repii puut irti juurineen.
Minä piiloudun tähän suunnattomaan kuutamoon jään tähän, hengitän tilaa sinulle, hikoilen
kyyneleillä sopukoitani tyhjiksi sinun täyttää
ilma kuin keittoa ajat kietoutuvat toisiinsa
maisemattomuus vyöryy verkkokalvoilleni
itse ja sen selvydet, käyn läpi kaikki ajatukseni.
Yhdestä päivästä muodostuvat kaikki päivät, hikoilen kyyneleitä maisema hieroutuu minuun
annan tämän maiseman tatuoitua ihooni annan sen hengittää
se hellittää kyllä.

Kun päivittäiset asiat ovatkin yön omia, vuorokaudet tiivistyvät epäpäiviksi, kuukaudet jäävät auki,
kun vuosi kiertyy itsensä ympärille
tuo on se ääni joka kuuluu kun sanat hajoavat.
Taivas on juuri oikean värinen,
en ole enää tekemisissä näiden tietojen kanssa,
en keksi kysymystä uudelleen.
Sinä olet elänyt kokonaisen elämän ilman minua.

Ompelit sormillasi saumojani yhteen
syleile minua, puetaan nämä hajasanat yllemme toiseksi ihoksi
yöväksi, joka huojuu tuttujen aikojen ulottumattomissa
viidenneksi vuodenajaksi
jossa on 4,75 kirjainta.